

Federico García Lorca emlékére

Részletek

HOLD A SZAHARÁBAN

Átirat

A hold csónakja szoknyád billenti a fővenyen.
Ezek a szeles, nyári napszakok. Szőke pillád csukva,
hajadon horgonyt vet a sátán éj,
kiköti hajóját a cédrus langy partjainál.
Lihegsz, ring vajszín csipőd, átkarollak,
gyöngyöt szór ránk a vágy.
Te vagy, ki rimeket sűgva ülsz itt,
vagy egy végzetes idegen,
napszitta, barna földről,
hol karavánban nincs pihenő,
csak vadvörös ágyék, rőten izzó homok,
boa és vípera, mely hangtalan ől?

Ha kaleidoszkópban jövőnkbe látnék,
fölfedezhetném lényeged. Ne érezzek mást,
csak tested őrzítő illatát,
vad gyönyörtől s kagylók énekétől lankadsz.
Beléd vetem magom, birtokomnak veszek,
mint támadó nőtényét a tigris.
Mi vezet szeméremszőrzeted bodzavirágához,
hogy bízzam rád horgas vesszőm, drága kincsemet?

Tímea, honnan jössz, nap aranyától szőkén?
Nyelvemen csusszan dióbél bőröd, s ha így látlak párnámon,
vérszín bimbóddal pőrén, hiszem szavát
öröklétről költött szerelemnek,
mit kopasz csillagjósok,
Szaharák nem igazítanak, elhiszem nedűivel
a bacchanáliát, hol borral öntözzük gégenk,
szerető haramiák.

Az éj gránittárnáiból visszhang sem felel,
fekete pohárban megérett testvériségként köt a vér.

Te fedeztél fel engem e döbrent iszonyatban,
hol kínai kertek kandeláberei
lobbannak sorra el,
s a rózsa, az ismeretlen, szimmetriájával figyel,
s megjelenik újra, mint az óceán,

sok ezer alakban?

AZ ÖRDÖG GITÁRJÁN

Lázás jelenés; csillagképek szédületében
az éj unikornisa vágta,
tárul a sötétség öble a meztelenségben,
őre a cigány bűnnek,
ellopja halálos késpengével
részegítő szerelmünk.
Citromfák éjféli fűszerében
arany gömbök izzanak pajzán forróságban,
két hold az égen, bika ezüst szarvai,
ében tincsű torreádor döfi szügyébe törét,
kék atlaszában cirregő tücskök édes zenéje.

Tamaritkertben fogan meg nászunk,
teljesség kezdete ez, s csontig metsző, iszonyú vége
zuhanás a halálbűn vérszagú földjére.

Jázmin szirma hull az éjjeli Guadalquivirba,
lenget a dús narancsfa csipkés árnya.
Barnán gyúl mellbimbód,
birsízú a combod,
hajadban fekete violaszál, árva sírod a kopár föld
s a lomb.

Lódobaj hallik messze;
marokra fogom rézszín melled a cipruslomb tövén,
vékony sugárlánc nyakadon,
tenyeredben aranypéncz,
e lopott, végzetes szerelem bánata.

Arabeszk fátylat végy, takard el arcod,
életedben ne izzön soha már idegen kéz,
sötétlő szeretők vérpiros karavánja.

A cédrus alatt ördög fekete gitárja peng,
zokogsz benne –
sójadod mézsfhér, törékeny boltív,
kápólnák imája.

Telehold az andalúz kert labirintusában.

Imádlak ez átok sújtotta ében szerelemben,
metszett torkú kanári leszél majd,
magad maradván,
s behalsz a léleksúlyt vivő Guadalquivirba.

ARCOD, ANDALÚZOKÉ

Rezzen a hold fényében a szélben lehajló citromág,
e vérszagú éjben kígyók
mágikus szempárja figyel,
ellankad a narancsfa túlérétt gyömlöcse terhétől,
míg csontjaink aranyként izzanak;
a két tökéletes test összehajlik,
mint két kialvatlan platánág;
közös kincsünk e lázpiros szerelem,
két barna mellbimbód őrijítő piruettje,
arányos, fehér combod vörössé forrósul a láztól,
fogsorom nyomai benne s a melleden.

Vérszínű kéj kábít, hogy kimondjalak,
e combtőig mezítnen éjszakán,
midőn sarkig kicsapódik a lélek ajtaja,
betakar hajsátrad feketéje s a szemedé;
csípőd bölcsője alatt
farod izzó holdjai világítanak,
mint az utolsó éj álma a lázas szembogárban.

Szemérmed puha bozótja,
a domború, világszép metszésig
átég lelkemen, átég az éjen,
ágyékod fehér harmatában izzom,
míg suhog az éj ördögi, cigány leple,
s te itt vagy – örök hívás.

Arcod andalúzoké, érzéken nőies és szabályos,
fehéren izzik velünk az ágy;
felszűrcsölsz velőm, hogy megszerezz,
s közös éjszakánk után ne láthass mást soha többé.
Csak én létezem – egyetlenem vagy.

CIGÁNYANGYAL

Fekete tincső, rézbőrű cigányangyal,
mezítnen hátsód gömbjei világítanak,
halántékodon ezüst fejed a hold sarlója,
nászunk arabs, telivér szerelmét
izzítja képzelhetetlen,
pajzán forrósággá,
a lélek röpte egyesül melleid
dombormívű izzásával,
ahogy vémarancs nedve csordul
ágyékodon át szemérmed dombjáiig,
hogy föligyam ez ízes nedűt.

Ágyékodon a só kobaltkék tenger
illatát fújja orrom pórusaiba,
fürtjeid ragyognak, mint ében csigaházak
tengerparti láncsora;
véresre harapod a szám a lázban.

Egyesülsz lényem misztériumával,
prédának veszem mezítnen, izzó tested,
támadlak, hogy higgy erőmben, s úgy szeress,
álmaim labirintusában is kövess,
engem, kit kerestél mindig.

Óvlak,
de kidoblak az éjszaka
forró vermébe,
hogy szabadulj végleg a földi félelem
veszejtő terheitől,
s hozzám megtérve társam légy örökkön,
felejthetetlen mágiámban.

FEKETE FÉLHOLD

Két szemöldököd két fekete félhold,
világítanak alatta mandulaszemeid
lány metszésű ívei,
lenyugodott a nap;
sűrűsödik az éjszaka bora,
öthúros andalúz gitár sír,
siguirya s elvesztett cigánylány siratóéneke
leng a narancsfák árnyéka mögött,
hol fölviláglik mezítlén tested.

Cipruslombok suhogtatják a szélben
arany ékeid,
mintha ezer csengettyű szólna,
a vágy kék rózsái hajadban,
andalúz, egy töről metszett cigánylány vagy,
iszonyú szépség.

Csípődről lehull a kláris,
lefut ágyékidig, szemed hív félénken,
s a láztól egyre merészebben.

Vadít szízi nőstényillatod,
ahogy gyönyörben szétterülsz
a fa alatt, s ősi magom megfogom.
Mályvaszín kéjtől szédülten járom végig
feszes melleid csillogó félgömbjeit,
átkarolom lótvuszvirág derekad,
s harmatom fehér liliomszirmait
fénylő farodra szórom.

Pihenünk a citromfa tövében,
a szerelem aprócska

nádirigója énekel még,
lélegzete lüktet lelkünk ritmusában.

Ahogy felszáll a hajnal fehér papagája,
hallszik még a gitárpengetés,
az utolsó akkordok,
a kasztanyett lazuló ütemei,
a hetedik napon, amikor megszületnek,
s örökre élnek az andalúz fantáziák.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Ungvári László Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat